



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **L. G.**, zastoupené JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, č. j. JMK 111474/2015, sp. zn. S – JMK 78137/2015/ODOS/Ša,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 4. 2015, č. j. MUBR 28157/2015/JM. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobkyně proti záznamu počtu dosažených bodů v bodovém hodnocení řidiče dle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že podané námitky proti záznamům bodů v evidenční kartě zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil.

I. Vymezení věci

Správní orgán I. stupně vydal dne 11. 9. 2014 pod č. j. MUBR 66805/2014/JM oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval žalobkyni k odevzdání řidičského průkazu. Žalobkyně na toto oznámení reagovala dne 24. 9. 2014 podáním námitek proti provedenému záznamu bodů dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 25. 9. 2014, č. j. MUBR 69755/2014/JM, zahájil řízení o námitkách, v němž rozhodnutím ze dne 28. 4. 2015, č. j. MUBR 28157/2015/JM, námitky žalobkyně zamítl a provedené záznamy bodů potvrdil. Správní orgán I. stupně si vyžádal zaslání úředně ověřených kopií pokutových bloků, z nichž vyplynulo, že žalobkyně spáchala oznámené přestupky a že jí za ně byl oprávněně zaznamenán odpovídající počet bodů. Podklady, na základě kterých byly provedeny předmětné záznamy bodů, správní orgán I. stupně hodnotil jako jednoznačné, a body tak byly žalobkyni do bodového systému v registru řidičů zaznamenány správně. Správní orgán I. stupně rovněž konstatoval, že při zaznamenávání bodů se postupuje výhradně na základě pravomocného rozhodnutí o sankci nebo trestu za jednání zařazené do bodového hodnocení, kdy na takové rozhodnutí příslušných správních orgánů je nutno pohlížet jako na správné a zákonné až do okamžiku, než je příslušný správní orgán prohlásí za nezákonné a zruší je.

Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním (ve znění jeho doplnění), v němž namítala především formální nedostatky rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále uplatnila námitky obdobného obsahu jako v následně podané správní žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2015, č. j. JMK 111474/2015, sp. zn. S – JMK 78137/2015/ODOS/Ša, odvolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shrnul dosavadní průběh správního řízení, včetně obsahu podaného odvolání, a k věci samé uvedl, že v řízení o námitkách byla zhodnocena způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. K námitce nezákonnosti a nesprávnosti jednotlivých rozhodnutí (pokutových bloků), na základě kterých byly žalobkyni body zapsány, žalovaný uvedl, že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů zásadně nepřezkoumávají věcnou správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden. Žalovaný zopakoval, že na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je, což se však v řešeném případě nestalo.

Pokud žalobkyně rozporovala také náležité vyplnění jednotlivých pokutových bloků, a to zejména stran popisu přestupkového jednání, žalovaný odkázal na závěry obsažené např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20; a vypořádal se také s odkazem žalobkyně na konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu

Moravskoslezského kraje (připojené k podanému odvolání), k němuž uvedl, že názor v tomto rozhodnutí vyslovený byl již překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah žaloby

V podané žalobě žalobkyně předně namítala, že se žalovaný nezabýval jí předloženými důkazními prostředky. V této souvislosti uvedla, že přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově totožné věci. Z tohoto rozhodnutí dle žalobkyně vyplývá, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu je posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních), a to z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Také z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobkyně k žalobě přiložila (viz zejména rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014), je dle žalobkyně patrná ustálená praxe odvolacího správního orgánu zabývat se způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě byly zaznamenány body, a to na podkladě podaného odvolání, ve kterém odvolatel provedení takového posouzení požadoval a na nezpůsobilost podkladů upozorňoval. Žalobkyně doplnila, že obdobný postup vyplývá také z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kde prvostupňový správní orgán „odmazal“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů.

Žalobkyně dále namítala porušení zásady legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky třináct, by dle žalobkyně i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Rozhoduje-li jeden ze správních orgánů výše popsaným způsobem, není dle názoru žalobkyně přiléhavé, aby věcně totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, jelikož by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem.

Dle žalobkyně pak nemohla být dostatečným důkazem pro záznam bodů do bodového hodnocení jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně měl toto oznámení vždy porovnat s předmětným rozhodnutím (pokutovým blokem), kterého se týkalo, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobkyně respektovala názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Žalobkyně k podané žalobě příkladmo přiložila pokutové bloky (nemající přímou souvislost s nyní projednávanou věcí), a to konkrétně blok série HG/2014 - číslo bloku G 1498901 a blok série GF/2013 - číslo bloku F 0832677, které dle jejího názoru nesplňovaly dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; a dále pokutový blok série FC/2013 - číslo bloku C1404971, ve kterém dle žalobkyně naopak byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Žalobkyně také považovala za nesprávnou argumentaci

žalovaného, že by žalobkyně svým podpisem dala souhlas s tímto druhem projednání a stvrdila správnost takového rozhodnutí. Dle názoru žalobkyně není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce (žalobkyně) a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

Žalobkyně dále vyjmenovala případy, kdy dle jejího názoru pokutový blok nemůže být způsobitelným podkladem pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče: 1/ Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, případně překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu; 2/ V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Z vydaného rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutaná jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče; 3/ Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), a nikoli dle zákona o silničním provozu; 4/ Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Jsou-li údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí vůbec evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

K jednotlivým podkladům (pokutovým blokům) pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče pak žalobkyně uvedla následující. Pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1673908 ze dne 3. 9. 2014 vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1F4 zák. č. 361/Wo*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále byla na pokutovém bloku uvedena obec a číslo popisné, nikoli však název ulice, kdy dle názoru žalobkyně se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by v těchto místech vykonávala policie dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Z rozhodnutí dále nebylo patrné, jaký konkrétní rychlostní limit byl v místě spáchání stanoven, jaká rychlost byla konkrétně naměřena a zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „*§18/4 ú. 361/Woo sk*“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku série GE2014 - číslo bloku E1737925 ze dne 26. 5. 2014 žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f3*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl obsažen popis skutku

ve formátu „*rychlost*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 2. 9. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „*RJ*“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 23. 3. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1k*“, a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „*pásy*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Pokutovému bloku ze dne 30. 1. 2013 (bez jeho bližší specifikace) žalobkyně vyčítala, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1f4*“, a že rozhodnutí tak obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci. Dále zde byl popis skutku ve formátu „*překročení rychlosti*“, což dle žalobkyně nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události byla dle žalobkyně nesprávně uvedena jako „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Ke všem pokutovým blokům pak žalobkyně uvedla také shodnou argumentaci, dle které v případě jednotlivých pokutových bloků vyvstala pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal, v jednotlivých případech nebylo seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, uvedena kilometráž komunikace ani vyličeno přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dle žalobkyně rovněž nebylo možné přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci a skutečnost, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury pak dle názoru žalobkyně nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak je nutno přesně označit místo tak, aby v konkrétním případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Žalobkyně také upozornila na skutečnost, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih konkrétního jednání předpokládá, a skutkové věty, lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené na ně zákonem.

Žalobkyně tedy zpochybňovala způsobilost jednotlivých pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidiče (zde žalobkyně), neboť v daném případě

přestupky nebyly vůbec vymezeny jako konkrétní a individualizované jednání. Dle žalobkyně tak nebylo bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, kdy tento nedostatek nebylo možno zhojit připuštěním strohých a zkratkovitých formulací tak, jak Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutí ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Závěrem proto žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je ovládáno zásadou dispoziční, a pokud žalovaný vypořádal námitky žalobkyně, nelze mu následně klást za vinu, že opomněl přezkoumat další, žalobkyni do vydání rozhodnutí již nevznesené nedostatky. Žalovaný citoval popis skutku dle jednotlivých pokutových bloků, přičemž měl za to, že tento v jednotlivých případech nevzbuzuje žádné pochybnosti v tom smyslu, jakého jednání se měl přestupce (žalobkyně) dopustit. Dále žalovaný také citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39. Ve vztahu k žalobkyni uváděnému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byl žalovaný přesvědčen, že jím není vázán, a tudíž není jeho povinností rozhodovat shodným způsobem bez znalosti konkrétních okolností daného případu. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně výslovně vyjádřila svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně učinila předmětem přezkumu rozhodnutí vydané v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, neboť dosáhla celkového počtu 12 bodů a v důsledku toho byla ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu příslušným správním orgánem vyzvána k odevzdání svého řidičského průkazu. Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní

úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí (§ 123f odst. 1 a 3 citovaného zákona).

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že je třeba striktně rozlišovat mezi správními řízeními o jednotlivých přestupcích a mezi řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, neboť tato řízení mají zcela odlišný předmět. Pouze v řízeních o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je možno projednat, zda se stal skutek definovaný zákonem jako přestupek, zda byl řidič obviněn z jeho spáchání skutečně jeho pachatelem, jakož i další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. Naproti tomu v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro takový záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, apod. Takto vymezenému předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění, z čehož je nutno vycházet i při podání opravného prostředku a formulování jednotlivých námitek.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl již ve svém rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, „[...] v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, a přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku, lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. [...] Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobitý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobitým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“ – pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem.

Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, správní orgány obou stupňů se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zabývají pouze způsobitostí podkladů pro záznam, tj. zda existuje způsobitý podklad pro záznam ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu (v případě žalobkyně způsobitě pokutové bloky), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Správní orgány obou stupňů jsou tedy v řízení o námitkách vázány rozhodnutími o tom, že byl spáchán přestupek a kdo za něj odpovídá a nejsou oprávněny přezkoumávat tato rozhodnutí v blokovém řízení z hlediska jejich

zákonnosti [srovnej též § 57 odst. 1 písm. c), větu za středníkem, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Přezkum zákonitosti rozhodnutí lze provést pouze v rámci řízení, v jehož průběhu byla rozhodnutí vydána. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, či se jich v případě blokového řízení o své vůli vzdá, případně v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti rozhodnutí zabývat v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že oznámení Policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán.

Tomuto požadavku přitom správní orgány bezesbýtku dostály. Není tedy pravdou, že by ve své rozhodovací činnosti vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, jak žalobkyně v podané žalobě namítala. Ze spisové dokumentace v této souvislosti vyplynulo, že správní orgán I. stupně si od příslušných orgánů Policie České republiky vyžádal ověřené kopie veškerých pokutových bloků o spáchaných přestupcích, a z obsahu vydaných správních rozhodnutí je rovněž patrné, že správní orgány jednotlivá oznámení o spáchání přestupku s těmito pokutovými bloky porovnaly, a dospěly k závěru, že na nich uvedené údaje korespondují s údaji obsaženými v oznámení policejních orgánů o uložení pokuty v blokových řízeních. Správní orgány se tedy zabývaly hodnocením způsobilosti podkladových rozhodnutí (pokutových bloků) k záznamu bodů, a tedy postupovaly v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za této situace přitom nelze správním orgánům vytýkat, že se necítily být vázány vydanými správními rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek, neboť o způsobilosti jednotlivých pokutových bloků jakožto podkladových rozhodnutí si učinily vlastní úsudek. Krajský soud na tomto místě zároveň v souvislosti s žalobkyní uplatněnou námitkou stran porušení zásady legitimního očekávání doplňuje, že zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch; pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To přitom v dané věci bylo splněno. Správní orgán I. stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké závěry z nich vyvodil. Žalovaný rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

K obecným tvrzením žalobkyně, jaké náležitosti by mělo mít rozhodnutí vydané v blokovém řízení (kdy na konkrétních příkladech žalobkyně poukazuje zejména na obecné vady týkající se popisu přestupkového jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, i ve vazbě k definici místa a času

spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných), krajský soud konstatuje, že tímto způsobem vedená argumentace žalobkyně nemá žádnou přímou souvislost a vazbu na jednotlivé pokutové bloky žalobkyně vydané k jí spáchaným jednáním, tj. jedná se o argumentaci a obecné polemiky žalobkyně nesouvisející s nyní projednávaným případem. Krajský soud zároveň na tomto místě doplňuje, že otázky řešené shora již byly předmětem posuzování v řadě rozhodnutí správních soudů (ve věcech, v nichž jako zástupce žalobců vystupuje totožný právní zástupce sepisující unifikovaná, v základu se shodující podání), a to např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 - 41, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2015, č. j. 30 A 16/2015 - 60, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2016, č. j. 10 A 150/2015 - 35, či např. též v rozsudku zdejšího krajského soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 29 A 123/2016 - 78 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

Ke konkrétním námitkám žalobkyně vzneseným k jednotlivým pokutovým blokům pak krajský soud předně odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu, který již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil“.

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série FD2013 - číslo bloku D0367734, že obsahuje nepřesnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „překročení rychlosti“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „7. 1. 2013 v 9.16 hod. sil. I/35 Mohelnice, BS Lukoil, R 50/65/62 km/h. § 18/4 zák. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (z použité zkratky je patrné, že povolená rychlost v místě měření byla 50 km/h, naměřená rychlost byla 65 km/h a rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení 62 km/h), a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena silnice číslo I/35 v obci Mohelnice,

u benzinové stanice Lukoil, a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 200 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*překročení rychlosti*“ se na tomto pokutovém bloku nevyskytuje. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série FC/2013 - číslo bloku C0338287 k přestupku ze dne 23. 3. 2013, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*pásy*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*23. 3. 2013 v 12:55 hod. Zlín, Louky sil. I/49 křižovatka Samohýl, řidička nebyla za jízdy připoutána bezpeč. pásem, nevlastní lékař. potvrzení § 6/1a z. č. 361/2000Sb.*“ Z citovaného popisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyla za jízdy připoutána bezpečnostním pásem, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za popsání jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla zcela zřejmě označena silnice číslo I/49, Zlín, Louky, u křižovatky Samohýl a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. V žalobě uvedený popis skutku „*pásy*“ ani žalobkyní tvrzená chybná právní kvalifikace (ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) se na tomto pokutovém bloku nevyskytují. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak dle krajského soudu byl způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

K pokutovému bloku série FC/2013 - číslo bloku C0109227 k přestupku ze dne 2. 9. 2013 žalobkyně namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*RJ*“). V uvedeném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „*2. 9. 2013 9:05 R46 5 km → Olomouc, § 4/c z. č. 361/2000Sb., RJ 100/131/127*“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou mimo obec o více než 10 km/h a méně než 30 km/h (z použité zkratky RJ = rychlost jízdy a dále uvedených číselných údajů vyplývá, že v místě měření byla jako nejvyšší rychlost

povolena 100 km/h, žalobkyni bylo naměřeno 131 km/h a po odečtení odchylky měřicího zařízení se jednalo o 127 km/h). Žalobkyně se tak dopustila přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a tyto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) ani v tomto případě nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla označena silnice R46 mimo obec, v místě 5 km ve směru na Olomouc, a tedy nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Tedy i uvedený pokutový blok byl dle krajského soudu způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně rovněž k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E1737925 k přestupku ze dne 26. 5. 2014 namítala, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku nebo na pozemní komunikaci), ani popis skutku (nepopisoval, k jakému porušení povinnosti řidiče stanovené zákonem došlo, když zde bylo pouze uvedeno „*rychlost*“). V uvedeném pokutovém bloku je uveden následující popis skutku: „*26. 5. 2014 10:19 hod Olomouc Pražská, rychlost v obci 70/93/90, § 4/c z. č. 361/2000 Sb.*“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou o 20 km/h a více (z použité zkratky vyplývá, že povolená rychlost v místě měření byla 70 km/h, žalobkyni byla naměřena rychlost 93 km/h a rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení činila 90 km/h), a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží tři body a takto byly také žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku byla totiž zcela zřejmě označena ulice Pražská v Olomouci, a nemůže tak být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 1 000 Kč. Z pokutového bloku je zřejmé kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. I tento pokutový blok byl tedy způsobilý k zápisu tří bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně).

Žalobkyně namítala k pokutovému bloku série GE/2014 - číslo bloku E11673908 k přestupku ze dne 3. 9. 2014, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci ve formátu „*125c/1F4 zák. č. 361/Wo*“ a dále měla pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu ukládajícího pokutu, neboť pokutový blok neobsahoval přesné místo spáchání přestupku (na soukromém pozemku

nebo na pozemní komunikaci). Dle žalobkyně byla na pokutovém bloku uvedena obec a číslo popisné, nikoli však název ulice, kdy dle čísla popisného a zde procházející komunikace se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by v těchto místech vykonávala policie dohled nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Z pokutového bloku dle žalobkyně také není patrné, jaký rychlostní limit byl v místě spáchání přestupku stanoven, jaká rychlost byla naměřena a zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení. K uvedeným námitkám krajský soud uvádí, že v daném pokutovém bloku je obsažen následující popis skutku: „16:17 hod 3. 9. 2014, Prušánky č. p. 541. Překročila rychlost v obci R 50/66/63, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu vyplývá, že žalobkyně porušila povinnost dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než o 5 km/h a méně než 20 km/h, a dopustila se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za popsané jednání podle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží dva body a takto také byly žalobkyni zaznamenány, jak vyplývá z výpisu z bodového hodnocení řidiče. Krajský soud v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, dostupný na www.nssoud.cz) nepochybuje o věcné příslušnosti orgánu, který vydal rozhodnutí v blokovém řízení. Místem spáchání přestupku bylo zcela zřejmě označeno číslo popisné 541 v obci Prušánky a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Jako přestupce byla identifikována žalobkyně a blok byl opatřen jejím podpisem. Výše pokuty činila 500 Kč. V popisu skutku je uvedeno „R 50/66/63“, kdy dle krajského soudu je z takto použité zkratky zcela zřejmé, že povolená rychlost v místě měření byla 50 km/h, naměřená rychlost žalobkyně 66 km/h a rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení 63 km/h. Z pokutového bloku je tak patrné kde, kdy, komu a za co byla v blokovém řízení pokuta uložena. Blok obsahuje i právní kvalifikaci, na jejímž základě byla žalobkyni uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedený pokutový blok tak byl způsobilý k zápisu dvou bodů do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně). K polemice žalobkyně nad tím, zda je pravděpodobné, aby v místě označeném na pokutovém bloku prováděla policie dohled nad bezpečností silničního provozu, krajský soud pro úplnost odkazuje na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, dostupný na www.nssoud.cz), vztahující se k rozsahu přezkumu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů.

V duchu výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu (především rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, a z něj vycházející rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, oba dostupné na www.nssoud.cz), z níž vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, tak krajský soud i v nyní projednávaném případě posuzoval obsah předmětných pokutových bloků a dospěl k závěru, že zápisy uvedené na sporných pokutových blocích jsou čitelné a zcela srozumitelné.

Na základě uvedeného tak krajský soud činí shodně se žalovaným závěr, že prověřením uvedených pokutových bloků bylo zjištěno, že body do bodového hodnocení řidiče (žalobkyně) byly zaznamenány na podkladě existujících rozhodnutí v blokovém řízení, které byly zcela způsobilým podkladem pro záznam bodů v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Jak ostatně sama žalobkyně namítala v podané žalobě, z rozhodnutí musí být patrný údaj o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, musí

být uvedeno, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Všechny tyto údaje jsou přitom z předmětných pokutových bloků jednoznačně zřejmé.

K žalobkyni uplatněné námitce, že není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu, krajský soud doplňuje, že je to osoba přestupce (zde žalobkyně), kdo dal svým podpisem na příslušném pokutovém bloku souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v případě přestupků ze dne 23. 3. 2013, 2. 9. 2013, 26. 5. 2014 a 3. 9. 2014 také uloženou pokutu na místě zaplatil (v případě přestupku ze dne 7. 1. 2013 došlo k udělení pokuty dne 30. 1. 2013). Pokud tedy žalobkyně s čímkoli v rámci blokového řízení ohledně příslušných přestupků nesouhlasila, měla požadovat, aby o nich bylo rozhodnuto ve správním řízení.

Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že v daném případě byly jednotlivé záznamy v registru řidičů provedeny v souladu s konkrétním způsobitelným podkladem (pokutovým blokem) a počet připsaných bodů odpovídá v jednotlivých případech popsanému jednání bodového hodnocení obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. března 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu